

מסורת הש"ס

(ב) ק"ח רב א"י אחר.
(ג) ר"ח א"י אחר.
רשימה לו עדים ומכרה
ועין פ"ח ו' ר"ח כן מלך
שלא יסרה לו עדים ומכרה
ס' א"י אחר וק"ח ש"א א"י
(ד) ג' ע"ה ג' א"י
ק"ח: (ד) (תוספתא)
מכרנו פ"ח א"י:
(ה) (תוספתא רש"י)
(ו) ג' מחרים א"י בני ס'
כלל ו' ו' ו' נספר פ"ח,
(ז) א"ל הנוח ע"ה ק"ח:
(ח) (ר"ח) ו' ר"ח ק"ח:
מכרין א"י.

תורה אור השלם

1. בחוץ תעמוד והאיש אשר אתה נשֶׂה בו יוציא אליך את העבֹט החצֵה: דברים כד יא

הגהות הגר"א

[א] תרם דיה מר י
 שדך כלן יר נב אכל
 האדאר יר דרעס עב
 יר שמן וזרע בענינים
 לית לי דעלעס ובערן
 ליה כרים דלמר הכתורן
 מ"ח יר וכלן מין אסא
 בענינים דעלמא יר
 חששא וחקקוהי דלחור
 וכן קרימ לן בעלמא
 ובעכברא יר חיימ קים
 (קצ): [ב] דיה טולן
 וליט כר נ"ב כל
 לשעום קדוקסין יר
 אכל לתי חרמא א"ל
 חל דרעס מררע בעלמא
 הכסונה כסורה ועין רשעיא
 וחסמ"ח רעטו כורס
 א"ה מין (ט):

מוסף רש"י

מה דרכו של אדם
להוציא לחוץ. נפרוש,
פחות שבכלים. שמלש
לא יפרע עדות (ג' י"ו).

ארבעה אבות פרק ראשון בבא קמא

עידים ויזכורים נוקין כעידים ובעל חוב וכסובא אשכ כזיכורים.
מזאורייתא צ"ח כזיכורים דלמקן ורבען הוא דמקון ליה כזיכורים
משום נעילת דלת ללחין והיכא דלית ליה כזיכורים ליחא לתקנחא:
תעשה כזיכורים שלו כעידים. דהא מיטע היא לו: ומכרה. לאחר

הלאה דלעמבענדא ליה ציטות
ל"ח מעקרא צדוד שהיה עדיה
צדו: איד וּאיד שלם היספ
עדים. ודכע בשל עולם הן שמין:
ולא קשיא כו'. הא דקמינ כ"ח
ומכאן אבא ביבורית דשיא ציטות
דדיה דעדיה דעמלמ: איד וּאיד
[כגון] ספיס ציטות שלם כציטות
דעמלמ. ולא הייה לו עדיה מחמלה
ובהא פליגי דתנא דמתניתא קמייהא
סבר בשל עולם הן שמין ואחמנו להכי
שקיל כ"ח ציטות דביינין ואידן
סבר בשל הן שמין. ל"א גרסינ
איד ואיד כגון שהיה ציטות של
עדיה דעמלמ ותפסרין ליה הי
איד ואיד כשהיה לו עדיה ומכא
ובהא פליגי דתנא דמתניתא קמייהא
סבר בשל הן שמין וכיון דלדידיה
הוא ציטות אפי"ג דלעמלמ עדיה
מיניה משלס ותנא דנרייתא סבר
בשל עולם הן שמין. ותפוס לשון
רשון: **בדעולא קמיפלגי**. תנא
בתרא לית ליה קמינתא דעולא אלל
במר קרא אויל ואפילו הוי ליה נמי
במחל דהשאה הוא ליה ציטות
גמורה בין לדידיה בין לעמלמ אפילו
הכי פ"ל לשקול ד"ס מצינורא:
מכר ל' אל ל' בני אדם. כיוס א'
נמי שהיה עליו נזקין ומכאן אבא
ו"ח והיו לו עדיה וציטות ויבורית:
נזקין נכנסו חסם כבעלים. נכנסו
לקוחות כדן המוכר ומי שלקח
עדיה יפרע לזקח ולזקח ציטות
יפלו אם המוכר ויבורית אם
המכונה: **מן האחרון**. דלפי שקלו
קמאי עדיה וציטות מצי מדקן להו
לקוחות לנזקין ו"ח אלל ויבורית
דלמור הנחתי לך מקום לגבות הימנו
ותנן במסכת גיטין (דף מח): אין
נפרעים מנכסים משועבדים בתקום
שיש בני חורין ואפי' הן ויבורית דכי
נזקין בני חורין קמאי אשמיר ויבורית
בני חורין ואפי' דהדר איזדכגא
במר בתרא אלוני: אין לו. די
סיפוק שלשמן שאין אותו קרקע שזה
כל כך: **גובה**. המותר משלפניו:
אלימא כבה אחס. בשער אחד:
השאל לג' דאכא למימר חד מינייהו
קדים. שזה לקח צדוקי והללו שנים
צדק ומצי למיטען הנחתי לך מקום:
אמרם נכנסו חסם כבעלים. והוא

ואין ייבד בשטר המכר מי לקח ראשון: אלא בזה אחר זה. נג' ימים: לימא. האי לוקח אחר: כהנסי לך מקום לנבז. כי היכי דחלו כולו תרז ויבורז: שלקח עידיז כסחרוז: דמיא ליה למיזכר להו דעייבו ואל חלו בתר עדיז: עיבו מעידיז. כלומר מעידיז שנאשרז בת חורין ב' הלוקחוז והוטל שיענודן עליה: ואי לא מהדרנא לשטרל דויבורז למריז. כי היכי דמהדרז למיבגא מניה דלין נפרעין ממכסיז משועבדיז כמקום שזי בת חורין: אי סיני. דמשום האי עטמא הוא: כמקום

א"י שתקת כו' ואי לא מהדרנא שטרא דיזיבורית לטריה. אע"ג דכלאו מפיקע כמה אבל ב"ח לא מצי למימר דלישקול דיזיבורית מטעם מזיבורית אחא רוצה ליתן לי לכך לא פריך בסמוך אלא ממקין

ראשון בבא קמא ח.

ה"ג א"י ואיך בשלל היתה לו עזרת ומסכרה הא דשויא בינונית
ידידה בעזרת דעלמא הא דלא שויא ב'ו. והא דקאמר
ואיך ואיך כגון שלא היתה לו עזרת ומסכרה וכלל בעי למימר
דמרחיקו מידי שלא היה לו כלל דלא"ה הוא דמייך דשויא בינונית

בועידת ובעל חוב
קתני מיהא מצינא
ר"ח בביעונית וכתובת
מרת בשלח הן שמין
בעידית וידחה ב"ח
עסקינן כגון שהיתה
חסדא כגון שהיתה

דידיה בעידית דעלמא אמאי קרי לה
ביעונית אללא הי"ק אידר אידר שלא
היתה לו עידיה ומכרה כלומר לא
איידי כשהיה לו עידיה ומכרה אללא
נחלא מיירי שלא היתה לו מעולם
ומלא מיירי כשהיה לו ועדיין יש
לו ואין צריך ללוקמי כשמכר
שום דבר מרוביהו בגל עולם
הן שמין:

ממי מסתברא מדקתני
מזקין בבינונית ב"ח

וְלֹא גֵרִים עֲבִידֵיכֶם דַּעֲלֵמָה לְדִין דְּקָרָא
אֲשֶׁלָּה הֵיטֵל לָהֶם עֲבִידִים אֲחֵרִי קִדְּרָא
לִי בְּיָנוּעִים כִּיּוֹן לְדָוֹה עֲבִידִים דְּקָרָא
וְדַעֲלֵמָה וְעוֹד דְּלֹאִי הֵיכִי מִתּוֹקֶמָה
הֵיכִי דְקָדְמִי מִזְּקִין וְכִיָּה בְּיָנוּעִים
כִּין לְמַד בְּשֵׁל כֵּן שְׁמִין כִּין לְמַד
בְּשֵׁל עוֹלָם כֵּן שְׁמִין:

[illegible]

להוציא פחות שבכלים. וא"ת
אפי' פחות פחות שבכלים
מיטב הוא כדמך לעיל כל מיני
מיטב הוא וי"ל שבמזויל כלים דרוב
להוציא הגרוע וכשמזויל קרקע נמי
דרוב להוציא יצוירם ונראה דהלכה
דכשלו ק"ה שמי' דהכי אית ליה לר"י
בכמותות (דף קי.) :

בולן כנגדו תחת הבעלים, וזה"ל (א)
וזה מקוץ מלוה על פה
יניחו ומלוה על פה לא פה
ממשפדו ו"ל דרשעמד דין
כמלוה שער דמיא כדאמר בהגזל
ט"ז נמי (לקמן ק"ב) ובמה דומין
א' תמי מלוה הכתובה שפורה
כמלוה שער דמיא וזה"ל:

מזיבורית אי הכי
אין לו גובה משלשפניו. אומר ריב"א
שאלם צאו כולם צנת אחת כל
בזקן

ההקדש בשטר גובה מן האחרון מחילה ואם מוקין קדמו גובה מן האחרון אפי' היא זיבורית ואם בא ב"מ אחריו יגבה נמי מן האחרון ואם יש לו ואם אין לו גובה משלמניו ואפי' מן העדיות והאשה משלמני פניו ואפי' הן עידי עדות:

דאיכא למיטער דחד מינייהו קדים. דלין כותבין שעות
אלא בירושלים:

מברן לאחר בבת אחת מיבעיא. השתא לא חסיק אדעתיה טעמא דאי שמקת דלפילו כחזי הכל בשטר אחד יכול לכוש השטר ולהחזיר היוצרות לבעלים כאלו לא קנה מעולם:

כִּי אֵשׁ גְּבִיחַ מְזִיבוּרִים מִ"מ לֹא מֵצִיחַ לְמִימֵר לִיָּה לְבִי תִהְדָּר כִּיּוֹן שֶׁאֵין
אֵל שֶׁתֵּקֵּם דְּכִיּוֹן דִּמְפָקִיעַ כּוּחַ מֵצִי אֶל לְבִי תִהְדָּר דִּהֵא הַשִּׁמָּה נִמִּי
לֹא מִצִּיחַ כְּדִפְרִישׁ הַקּוֹנֶטֶרֶם וְיִסְר' חוֹסֶפֶס יִצְחָק לִ: ד"ה דִּלְמָר):
בְּדִיתָמִי

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

ואם אמת בשלך את השם
תחשבה בעיני ד' ירידה
תעשה דהא ית' יד
סובח סובח וירדה על
הים כיבורות ומרקי
בנון ויהי אף עיני
וסכרה ויהי אף עיני
שם ישיב ימי חורן יו
סאסר אהי ימי מסאסר
אחריה אחריה בעיני
כיבורות ויהי אף עיני
ובשל חזק ויחבט חזק
כיבורות קשיין ארד
ימי ויפסעה ימי ארד
כרד בעלעל קשליני
ואמר דבר חזק ויהי אף
כיבורות שפאר בחזק
תפמור לו הוה דרתי
של הוה ליהוצת פמור
שכלבלי. ויהי טעם אפד
אמר חזק בעיני חזק
לעול ארד כמי לין.
אף את ארמית על הים
כיבורות אף את העל
אף ארמית על הים
כיבורות אף את העל.

תיר מברך לאחד או לשלשה כ"ו היו לו עידית ובעיניית וזיבורית ומכר אחיו או לשלשה אחד כולל נכנסו תחת הבעלים מבין לעוף מן העידית ולבעל חוב בביבורית ולכתובת אשה בזיבורית ואקש' אמאי נימא הנחתי לך מקום לנכות ממנו ופרך כגון שלשק עידית באחרונה והיינו טעמא דלא גבו כולהו